

Sygn. akt II CNP 32/07

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

Prezes SN Tadeusz Ereciński

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 15 marca 2007 r.
skargi Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Szpitala
Powiatowego w G.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w S. z dnia 21 września 2004 r., sygn. akt [...]
wydanego w sprawie z powództwa Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki
Zdrowotnej Szpitala Powiatowego w G.
przeciwko Narodowemu Funduszowi Zdrowia
o zapłatę,

odrzuca skargę

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 21 września 2004 r. Sąd Okręgowy w S. oddalił powództwo Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Szpitala Powiatowego w G. przeciwko Narodowemu Funduszowi Zdrowia.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia strona powodowa zarzuciła naruszenie art. 2, 7, 77 Konstytucji, art. 4a ustawy z dnia 16 grudnia 1994 r. o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. z 1995 r. Nr 1, poz. 2 ze zm.), art. 56 k.c., art. 222, 224 k.p.c. i wносиła o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wyjątek od wskazanej zasady przewidziano w art. 424¹ § 2 k.p.c. W sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, dopuszczalność skargi uzależniona jest od kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek: istnienia wyjątkowego wypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela.

W przedmiotowej sprawie taki wyjątkowy wypadek nie występuje. Strona skarżąca, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, złożyła wniosek o doręczenie wyroku Sądu Okręgowego z uzasadnieniem, lecz apelacji nie wniosła. Nie zaskarżenie wyroku nastąpiło więc nie na skutek wyjątkowych okoliczności lecz w wyniku świadomej decyzji strony powodowej. W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06 (OSNC 2006, nr 6, poz. 113) stwierdzono, że nie jest rzeczą Sądu Najwyższego, przedstawianie bliżej konkretnych okoliczności, które mogłyby przemawiać za

potraktowaniem sytuacji jako wyjątkowej w rozumieniu powyższego przepisu, niemniej jednak można przykładowo wskazać, że istnienie takiego wyjątkowego wypadku może wchodzić w rachubę w sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługującego jej środka zaskarżenia z powodu ciężkiej choroby, katastrofy, klęski żywiołowej lub uzyskania błędnej informacji od pracownika sądu. Strona skarżąca tego typu okoliczności nie wskazała.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego niewykazanie przez skarżącego, że zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego, niezaskarżonego orzeczenia sądu pierwszej instancji, powoduje odrzucenie skargi przez Sąd Najwyższy (postanowienia z dnia 9 lutego 2006 r., IV CNP 41/05, z dnia 6 grudnia 2006 r., V CNP 142/06, z dnia 18 grudnia 2006 r., IV CNP 115/06 oraz z dnia 13 lutego 2007 r., I CNP 85/06, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu (art. 424⁸ § 2 k.p.c.).